

עדכון שבועי כ"ז חשוון תשע"ב – פרשת תולדות

חברים יקרים – ה' עמכם!

לד יַעֲקֹב נָתַן לַעֲשׂוֹ לָחֶם וּנְזִיד עֲדָשִׁים וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ וַיָּבֶז עֵשׂוֹ אֶת-הַבְּכֹרָה. (בראשית, פרשת תולדות, פרק כ"ה)

עשיו הוא בחור מעשי. מודרני. הוא לא "בקטעים" האלה של 'בכורה' – כיבודים ומיסטיקה. העולם בעשר אצבעותיו. הנזיד של יעקב מריח טוב ואם הפרימיטיבי החולמני הזה רוצה תמורת האדום האדום הזה איזה ערך לא מוחשי – אמכור לו בכיף... הרי ממילא כולם

מתים בסוף אז למה זה לי בכורה.

לד כְּשֵׁמֶעַ עֵשׂוֹ אֶת-דְּבָרַי אָבִיו וַיִּצְעַק צָעֵקָה גְּדֹלָה וּמָרָה עַד-מָאֹד וַיֹּאמֶר לְאָבִיו בְּרַכְנִי גַם-אָנִי אָבִי. (שם: פרק כ"ז)

רגע רגע – האם זה אותו עשיו שבז לבכורה? וגם אם עכשיו הוא שינה את דעתו והוא אכן רוצה את ברכת הבכור, הרי הוא מכר את בכורתו ליעקב – אז איזה טענה יש לו? ומה פשר השינוי הקיצוני הזה – מ"ויבז עשיו את הבכורה" ל"זעקה גדולה ומרה" על אובדן ברכת אותה בכורה?

כדי להבין את תודעת אומות העולם ביחס לישראל כדאי מאוד להצטרף לעולים בטהרה להר הבית. ישמעאל אמנם אינו עשיו אולם גם צאצאי עשיו שולחים ידם בירושלים בצורה מעודנת ומתוחכמת יותר. כל עוד היה הר הבית נטוש – לא בידי היהודים, הוא לא עניין איש. גם היום משמש המקום מגרש למשחקי כדורגל של ילדי הערבים וכשהם מתאספים שם לתפילה, פניהם פונות דרומה – למכה – ואחוריהם להר, למקום המקדש. אולם דבר אחד חשוב להם מאוד. שהיהודים לא יתפללו. כלומר כל עוד הבכורה/הברכה נתונה בידי, אין לה שום משמעות בעיני. מרגע שעברה לישראל היא הופכת נחשקת ואובדנה גורר זעקה גדולה ומרה.

שבת שלום,
משה פייגלין

מצרים

"אנו צפויים בקרוב לעימות חזיתי עם מצרים" – הסביר השבוע פואד בן אליעזר – משושבינו הגדולים של הסכם השלום עם מצרים.

העימות החזיתי עם מצרים מעולם לא נפסק, אלא עבר למשך שלושה עשורים לפסים מתוחכמים יותר שכבלו את ידי ישראל. הסכם השלום עם מצרים לא היה אלא אשליה נוראה שהובילה לאובדן סיני ויישובי חבל ימית, לתחילת ההכרה בעם ה"פלסטיני" ובזכותו על הארץ, להסכמי

מדריד ולבסוף להסכמי אוסלו, לאובדן יישובי גוש קטיף והלגיטימיות לקיומה של מדינה יהודית.
"על הדרך" שילמו אלפים את מחיר הטרור שהתעצם, וישראל איבדה את שדות הנפט ומשאבים
כלכליים נוספים.

העימות החזיתי – לכשיחל, יחל סמוך לבאר שבע ולא ליד תעלת סואץ כפי שהיה ביום כיפור
1973.

ובכן, מי אחראי למחדל? מנחם בגין עומד בהחלט בראש הפירמידה אולם בבסיסה יש שכבות
שכבות של אישים שעשו קריירות פוליטיות, תקשורתיות, אקדמיות, משפטיות, צבאיות וכמובן גם
כלכליות – מהתהליכים הללו של קמפ דייוויד, מדריד, אוסלו וכדומה – שניתן לכרוך אותם יחדיו
תחת הכותרת האורוליאנית "תהליך השלום".

סוריה

היכן כל החכמים ויודעי העיתים שלחצו למסור "עכשיו!" את הגולן לסורים. איפה רון לאודר שתיווך
בזמן ממשלת נתניהו הראשונה. היכן כל העיתונאים? והמזרחנים? והפרשנים? והשדרנים?

האם מי מהם חש צורך להתנצל ולומר טעית? מזל שלא שמעו לדעתי וחזרו על הטעות שעשינו עם
מצרים?

משל הפורץ

נניח שפורץ בורח מן הבנק ושללו צרור בשק על גבו. עוברי אורח מזהים אותו וזועקים: "הנה הוא –
תפסוהו!". סיכוי סביר כי בשלב כזה או אחר הפורץ יעצר.

אולם נניח שתמונת המצב שונה במעט.

לא השודד יוצא מן הבנק עם שק הכסף, אלא ראשי הסניף עצמם. והם לא בורחים אלא משתפים
את עוברי האורח בשללם...

נו? – האם מישהו יצעק "תפסוהו"?

פואד בן אליעזר נהנה רבות משלל ה"שלום". הפרסטיז'ה כחבר של מובארק היתה כרטיס ביקור
מרכזי שלו. וכמוהו שכבות גדולות בחברה הישראלית הסתופפו להן סביב תהליך השלום המניב
פירות מסוגים שונים ומגוונים. רק "מטורפים" מנעו ידיהם מן השלל והתנגדו

להסכמים הללו. לנציגי "תהליך השלום" אין ממה לחשוש. אין מי שיתבע מהם עכשיו תשלום עבור
השוד של סיני, של עזה ויו"ש מעם ישראל ומסירתו לאויב. הם חילקו מספיק דיווידנדים למעגלים
מספיק רחבים כדי לצרף את כולם לנהנים מן השוד. אפילו ויקי כנפו קיבלה כרטיס חנינם לל'נבה –
תשאלו את יוסי ביילין.

אז מה עושים

כך שאין למעט השפויים שנותרו לאן ולמי לפנות כדי לתבוע את עלבונם. כל עוד האחראים נותרים
בשלטון ובעמדות השפעה, שום דבר לא ישתנה. הם לעולם לא יודו בטעותם. הם לא ייקחו אחריות
וימשיכו לדחוף את מדינת ישראל אל פי התהום - על פי אותם עקרונות שהנחו אותם בעבר.

מנהיגות יהודית – אמרנו?

משמעות תהליכי החקיקה האחרונים

בואו ונשים את הקלפים על השולחן. חוק השימוע, חוק לשון
הרע וחוקים נוספים ששושביניהם נתמכו וחלקם אף הגיעו
לתפקידם, בזכות מנהיגות יהודית, מבטאים את תחילת

התנערות המחנה הלאומי משלטון השמאל. כלומר ההתמודדות לראשות הליכוד גרמה לדינאמיקה שיוצרת התנערות והתחדשות במפלגת השלטון הלאומית.

המכנה המשותף לכל ההצעות הללו הוא שהימין, שעד כה (באין ייעוד אחר באופק) התיישר עם השלטון האבסולוטי של המיעוט משמאל, מתחיל לעמוד על רגליו שלו.

עריצות המיעוט

צריך לשמור על ישראל מפני עריצות הרוב – מצקצקת שופטת העליון בדימוס-דליה דורנר בלשונה, כנגד חוק לשון הרע שיזם ח"כ רב הפעלים יריב לוין.

דורנר העומדת כיום בראש מועצת העיתונות פועלת במרץ עבור הציבור אותו היא מייצגת.

גם כשופטת נהגה כך. תשאלו את תושבי גוש קטיף שביקשו אצלה סעד. משום מה נשכח ממנה באותם ימים המושג – עריצות הרוב...

לעצם העניין צודקת השופטת הנכבדה וצריך להישמר מאוד מפני עריצות הרוב. יש רק עריצות אחת שהיא חמורה יותר מעריצות הרוב – עריצות המיעוט...

עריצות המיעוט השמאלני בישראל נסמכה לאורך כל השנים על שתי זרועות מרכזיות (ועוד כמה שגם בהן צריך לטפל), - מערכות המשפט והתקשורת. הצעות החוק האחרונות מתחילות לעשות סדר בהתפרעות הבלתי מופרעת, שלה התרגלו הזרועות הללו. לא עוד שיבוט שופטים האוחזים בדעת המיעוט, אלא בחירת שופטים המשקפים את כלל האוכלוסייה. לא עוד תקשורת הנהנת מחסינות בלתי מוגבלת כשהיא תוקפת את הציבור שהיא כל כך אוהבת לתקוף.

הזעקה הגדולה והמרה כשמתחילים לקחת להם את הבכורה, מוכיחה כי יוזמי החוקים הללו פעלו נכון והחוקים חשובים ונצרכים.

קפץ להם "פייגלין"

לפתע התעורר שוב המושג – "פייגלינים". ציפי לבני מדברת על "דיקטטורה פייגלינית". במאמר שפורסם ב-ynet קורא ד"ר איתי אשר ממפלגת העבודה, לחבריו בשמאל הקיצוני ביותר – להיות "הפייגלינים של השמאל" (לעיון: <http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-4151961,00.html>).

מה קורה פה? למה לבני לא מדברת על דיקטטורה ליברמנית, או מרזלית?

התשובה היא שבאמת היא צודקת. במודע או בתת המודע, מבין השמאל שמדינת ישראל מתקדמת לכיוון החזון של מנהיגות יהודית ושהמהלכים האחרונים בכנסת קשורים לכך קשר ישיר.

איך זה עבד

מאז עלות הליכוד לשלטון לראשונה (1977) התברר שוב ושוב שהרוב אמנם ימני – מסורתי, אולם הליכוד שבד"כ מגיע כתוצאה מכך לשלטון, אינו מסוגל לפנות לדרך אחרת מזו שהתווה השמאל.

מדוע?

משום שהשמאל אינו מציב מטרה ששווה להילחם למענה מלבד הקיום הישיר עצמו. הציונות חדלה לספק תחושת ייעוד של משהו מעבר לקיום וששווה להקריב עבורו את החיים במידת הצורך. לכן "תהליך השלום" הפך להיות חזות הכל. אם אין תקווה לשלום ואין ייעוד אחר מעבר לו – אין טעם בקיום הישראלי.

והימין? האם הימין כשעלה לשלטון הציב ייעוד שכזה? התשובה היא שעל אף שליבם של אנשי הליכוד נמצא במקום הנכון, הוא לא הציב ייעוד אלטרנטיבי לקיום לשם קיום של השמאל ולכן לא הצליח הימין לרדת מנתיב החורבן של תהליך השלום. נהפוך הוא. את מלאכתם של "צדיקי" השמאל, נגרר הימין ועשה הימין בצורה יעילה יותר ורחבה הרבה יותר.

ומה זה קשור לפייגלינים של ציפי לבני?

עכשיו נכנסת מנהיגות יהודית לתמונה. כשהעמדנו מועמד לראשות הליכוד, מועמד שבא בשם ערכים שמעבר לקיום – החל תהליך כפול. ההתמודדות לראשות נטעה במחנה הלאומי אופק ערכי חדש. הוא אמנם עוד לא בחר באופק הזה, אבל בעקבות ההתמודדויות החוזרות ונשנות על ראשות התנועה – גרעין האופק החדש כבר תוסס ומתפתח בקרבנו. מן העבר השני כניסת הציבור האמוני לתנועה דחפה קדימה חברי כנסת טובים שמלבד הכישרון האישי, יש להם עכשיו ליכוד עם פוטנציאל פעולה בדרך שונה מזו של השמאל. הפוטנציאל הזה, לרדת סוף סוף מנתיב החורבן של "תהליך השלום" ולעלות על נתיב בניה ויצירה השואב את תעצמותיו מן הייעוד, הפוטנציאל הזה מתחיל להקרין את הלגיטימציה הדרושה למהלכים שיעמידו במקומם את מערכות המשפט והתקשורת.

למי שנמצא בתוככי הימין קשה להבחין בכך ולראות את התמונה השלמה. אולם השמאל מבין היטב מה מקור התהליך שמתחולל עכשיו, הוא גם מבין לאן כל העסק מתקדם ולכן קפץ לו פתאום הפייגלין...

אנו – במנהיגות יהודית – נמשיך בתהליך בו התחלנו. הצבת הייעוד הברור באמצעות ההתמודדות לראשות הליכוד – מלמעלה למטה. קידום אנשים ונושאים ראויים בתוך התנועה - מלמטה למעלה. שני התהליכים מזינים זה את זה, מניבים תוצאות כאן ועכשיו, ובעזרת ה' נזכה לראות בהשלמתם במהרה בהנהגת המדינה.

לצפייה בראיון עם משה בעניין חוק השימוע:

<http://he.manhigut.org/video/31-interviews/4292----q-q>